కథా కౌముది

బాల్చీ తన్నేసింది

విప్పగుంట రామ మనోహర

"ఏమీ చేయాలని లేని, ఏమీ తోచని ఎదో ఒక సాయంత్రం". నా కవితావాక్యమే... మెదిలింది. కానీ ఇది సాయంత్రమూ కాదు అలాగని మధ్యాహ్నమూ కాదు. కవితలోలాగా పాట ఏదీ కూడా ఇటొచ్చి అటు వెళ్లనూ లేదు. ఇంట్లో అందరూ నిద్ర... మధ్యాహ్నం నిద్రని నిద్ర అంటారా.. కునుకు అంటారా లేక న్యాప్ అంటారా. ఏమో ఎదో ఒకటి. ఎండ వేడికి సాయంత్రం నాలుగయినా మధ్యాహ్నమే. ఇల్లు వేడి గా ఉంది. ఉక్క. ఏసీ వెయ్యాలని లేదు. బిల్లుకంటే ఏసీ చేసే చెడే ఎక్కువ. నిజమా..

ఏమీ చెయ్యాలని లేదు. ఇలాంటి ఎండాకాల మధ్యాహ్న– సాయంత్రాలెన్నో ఒకేసారి గుర్తొచ్చాయి. Déjà vu. ఇది మునుపటి అనుభవం లాగే ఉంది. ఓ సందిగ్ధావస్థ. జీవితంలో ఎన్నో చెయ్యాలనీ, చేసెయ్యాలనీ, చేసేసి ఉండాలని .. అన్నీ ఒక్కసారే అనిపిస్తాయి. అసౌకర్యంగా ఉన్నప్పుడే నా ఉనికి నాకు గుర్తొస్తుందేమో. ఆపదొచ్చినప్పుడే తిరుపతి వెంకన్నకు మొక్కినట్లు. నేను చేయనివి , చేయలేనివి, చేయగలిగీ వాయిదా వేస్తున్నవీ అన్నీ ఒక్కసారే ఉక్క పోయిస్తాయి. కూచుంటే కష్టం. ఈ ఆలోచనల వడగాల్పుల్ని లేచి ఎదిరిస్తేనే, లేకపోతే నన్ను లోలోపలే కాల్చేస్తాయి. లేచి హాల్లోకి వచ్చా.

మూలన పాత పుస్తకాల షెల్ఫ్. నాన్నది. దానికో కథ ఉంది. మరచి పోతే కదా గుర్తుకి రావడానికి. ఎన్ని సార్లు...అందుకే ఆ తలపుని చటుక్కున మూసేశా. దాని తలుపు తెరవకా చాలా రోజులయ్యింది. భయం. భయమంటే భయమే. తెరవగానే భళుక్కున పాత పుస్తకాలు పాత వాసనతో, 'వాసనల'తో మీద పడతాయి. జీవితంలో చేయనివీ– చేయలేనివీ లాగే, చదవనివీ– చదవలేనివీ చాలానే ఉన్నాయి అందులో. పుస్తకాలైనా, జ్ఞాపకాలైనా. ఈ మధ్య కరోనా ఒకటి

మన ప్రాణాలకి. దగ్గినా తుమ్మినా అదేనని. జలుబోస్తే చాలు ముక్కులో ఆర్ టీ పీ సీ ఆర్ పుల్ల పెట్టి తుమ్మి, రెండ్రోజులు దాని రిజల్ట్ కోసం బిక్కుబిక్కుమని ఎదురు చూడాలి. పాత పుస్తకాలు తాకితే, ఆగని జ్ఞాపకాల్లా, ముక్కులు రెండూ జారునా భోరునా కారుతాయి అలర్జీ వల్ల. ఈ అలర్జీల వల్ల నీకు వాక్సిన్ వేయంపో అంటారేమో. అటూ ఇటూ చూసి మాస్క్ వేసుకుని ఓ పుస్తకం తీశా. ఎప్పుడో రెండు పేజీలు చదివి, చదివేసినట్లు పది మందికి ప్రచారం చేసుకున్న పుస్తకం అది. కనెక్టింగ్ ది డాట్స్. పుస్తకం బాగా ఘాటు గా ఉంది. చదవనివన్నీ ఎంతో విలువైనవని అనిపిస్తాయి. నక్క కథకు వ్యతిరేకం గా. అవే ఘాటు గానూ గాఢమ్ గానూ ఉంటాయి. తీసుకుని మిద్దె పైకి వచ్చా.

మిద్దె. దీని గురించి ఎంత చెప్పినా తక్కువే. కాలిన మిద్దే, ఇప్పుడు నాకది ఒయాసిస్సు. గాలి వీస్తోంది. సాయంత్రం అయినట్లు అనిపించింది. అయిందా.. అయినట్లు అనిపించిందా. లోపలి ఉక్కపోత కొంచెం తగ్గింది. ఆలోచనల పోత కూడా. అంతే. క్షణ క్షణానికీ మనకో దారి దొరుకుతూనే ఉంటుంది. తప్పించుకు తిరగడానికీ, ధన్యులవడానికీ. దాన్ని స్ట్రాటజీ అనో, ఫైండింగ్ సొల్యూషన్ అనో, ఆల్టర్నేటివ్స్ ని వెదకడమనో.. ఎదో ఓ థీరీ లోకి ఇరికించి గిరీశం చెప్పినట్లు ఘంటసేపు లెక్చర్ దంచొచ్చు. ఏదైతేనేం ఇది చాలసార్లే అనుభవం. చుట్టూ ఉన్న పరిస్థితులు మనసుని ప్రభావితం చేస్తాయని అనుకున్నా. పెద్దన ఊయల మంచం, ప్రియదూతిక చేతి కప్పురవిడెము కవిత్వాన్నిస్తాయని అన్నాడంటే అనదూ. కడుపు మండితే కేకలూ కూతలూ, నిండితే కోకల రైకల కైతలు..

పక్కింటి మిద్దె నీడ ఓ మూలన పడుతోంది. పేరుకి నీడే, కాలి కాలి సెగ. అయినా ఇంటికంటె మిద్దె పదిలం అనుకున్నా. రెండు ప్లాస్టిక్ కుర్చీలు లాగి ఓ దాని మీద కాళ్ళూ ఓ దాని మీద కాయం వేసి కూర్చున్నా... డాట్స్ కనెక్ట్ చేద్దామని. మాస్క్ పెట్టుకుని ఉన్నాకూడా ఘాటు తెలుస్తోంది. ఇక తీస్తే చుక్కలు కనిపిస్తాయేమో. పేజీలు తిప్పా. ఒకటీ రెండు పేరాలు... చదివినట్లే ఉన్నాయి. ఏమి చదివానో చెప్పమంటే చెప్పలేను. అదేం ప్రశ్న. అవమానమా అనుమానమా. ఇలాగే ఉంటుంది. విషయ పరిజ్ఞాన యుగం ..లో ఏదీ తెలీదు కానీ తెలిసినట్లే ఉంటుందని చాల సార్లు అనుకున్నా. నిన్ను నువ్వు తెలుసుకో అన్నాడట వెనకటికెవడో. అవసరం ఏముంది. గూగుల్ని తెలుసుకో. చాలు. నీ నోట్లో ముద్దలు పెట్టడమే కాదు తినిపిస్తాడు కూడా. అడ్డంగా నిలువుగా పైకీ కిందికీ చదివేసి నీకు కావాల్సినదే నీకు చూపిస్తూ ఓహ్.. నీ మెదడు లో దూరి నీకు తెలీకుండా నీ ఇష్టాఇష్టాలతో వాడు వ్యాపారం చేస్తున్నాడు. అయితే తప్పేంటి? నాకంతా ఫ్రీయే గా ... సరే... లెట్ మీ కనెక్ట్ ది డాట్స్.

పుస్తకం జాన్ ఛాంబర్స్ రాశాడు. సిస్కో కంపెనీకి అత్యంత శక్తిమంతుడైన సి.ఈ.ఓ. గతం లో ఏమి చదివానో గుర్తొచ్చీ రానట్లుంది. మొదటి పేజీ తీశా. ముందు మాట. నీ గురించి పుస్తకం రావడానికి సరైన సమయం నువ్వు చచ్చాకే అని నమ్మేవాడిని ఈ పుస్తకం ఎందుకు రాశాను అని మొదలెట్టాడు జాన్. ఎత్తుగడ బాగుంది. ఓహ్. ఒక్క లైన్ చాలు. ఎందుకు రాశాడబ్బా అని చదివే ఆదుర్దా కంటే సాహిత్యసభల్లో ఎవడి అచ్చు వాడే వేసుకుని పుస్తకాలు ఇచ్చేసుకుని పుచ్చేసుకునే నాబోటి వాళ్ళంతా కళ్ళల్లో మెదిలారు. నా పుస్తకాన్ని జాన్ కి కూడా ఇస్తే బాగుణ్ణు. ఏమిటో ప్రతి దానికీ మనసు ఇంకొ వైపే లాగేస్తోంది. సరే మళ్ళీ జాన్ వైపు మళ్ళించా. తనో శక్తివంతమైన సీ.ఈ.ఓ. అయితే అతనికి డిస్లెక్సియా ఉందట. అబ్బా..ఈ సారి ఏ కాలేజీకైనా వెళ్లి లెక్చర్ దంచుతూ ఈ విషయం చెప్పొచ్చు అనుకున్నా. ఎంత కష్టాలున్నా జీవితంలో సక్సెస్ ఎలా సాధించాలి అని అడిగి జాన్ ఉదాహరణ చెప్పొచ్చు అనుకున్నా. సక్సెస్ కి ఇదో ఎన్నో మెట్టబ్బా అని అందరూ అబ్బుర పడతారు. చప్పట్లు కొడతారు. వెంటనే డిస్లెక్సియా అంటే ఏంటి..అదో బుద్ధి వికాసానికి సంబంధించిన సమస్య అని చూచాయగా తెలుసు. సమస్య అదే. అన్నీ ఇంతే .. కొంచెం తెలుసు కొంచెం ముసుగు. తలుపు సందుల్లోంచి చూస్తే కొద్దిగా కనపడి మిగతాది ఊహ రగిలినట్లు. కొంచెం నిప్పు కొంచెం నీరు.. పాట హమ్ చేశా.. నువ్వేన్నన్నా చెప్పు ఆ సినిమాలే వేరు ఆ పాటలే వేరు బొంబాయి హీరోయిన్ల తీరే వేరబ్బా. కానీ ఇదే ప్రశ్న కాలేజీ కుర్రాళ్ళు వేస్తే? ఏం అమ్మాయిలూ అడగొచ్చు గదా. ఎహే, నన్ను అమ్మాయిలు ఎందుకు అడుగుతారు నేనేమైనా రాహుల్గా గాంధీనా. సరే ఎవడడిగినా స్టేజీ మీద తెల్లమొహం వెయ్యాలి. వెంటనే వేళ్ళల్లో ఏదో కదలిక గమనించా. గూగల్ మీదకు వేళ్ళు పోవాలనే గుల గుల .. కానీ సెల్ ఫోన్ రూంలోనే పెట్టి వచ్చానే. వేళ్ళు సన్నగా వణుకుతున్నాయి. విత్డ్రాయల్ సింప్టమ్స్... ఒక్కసారి గుండె ఝల్లుమంది. సెల్ ఫోన్ కీ , డేటాకీ దూరంగా నేను.. అదీ చేతిలో పుస్తకంతో...ఈ నగరానికేమైంది.. నాకేమైంది.. ఏమిటీ వింత, ఎదో వెలితి. తప్పు జరిగిపోయింది యువరానర్.. గిల్టీ ఫీలింగ్. సరేలే ఒక్కోసారి ఇలాంటి అనుకోని సంఘటనలు జరగడమే జీవితం అంటే... కోటబుల్ వాట్సాప్ కోట్. కాగితాలు రెప రెపలాడాయి గాలికి... చేతివేళ్ళ వణుకు వల్ల కాదు.

ఈ సారి కొంచెం శ్రద్ధ పెట్టి ఓ పేజీ చదివా. తన గురించిన పుస్తకం బతికుండగానే ఎందుకు రాయాలనిపించిందో, మనసెందుకు మారిందో జాన్ చెప్పేశాడు. ఎందుకింత గింజుకుంటాడు. ఎన్ని చూడలేదూ చదవ లేదూ. గతం నేర్పిన పాఠాలు చెప్పడం కోసం కాదు రానున్న అవకాశాలు నన్ను ప్రేరేపించాయన్నాడు. డౌట్ లేదు వీడో తేడా మనిషి. ఓ పక్క నా అనుభవాలూ నా పాఠాలంటూ భోరున పుస్తకాలూ ప్రవచనాలూ యూ ట్యూబులూ కవితలూ

కాకరకాయలూ. చెప్పే వాళ్ళే.. నోళ్ళే.. చెవులు పనిచేసి చాలకాలం అయింది సమాజానికి. కానీ జాన్ మైండ్ లో ఓ పిక్చర్ ఉంది. గతం కానిది. రానున్నది. రేపటి రోజుల్లో కార్లూ బస్సులూ, విమానాలూ, ఓడలూ, కదిలేవన్నీ ఒకదానితో ఒకటి మాట్లాడుకుంటాయి టెక్నాలజీ వల్ల. డ్రైవర్ లేని కార్లన్న మాట. ఓ పదేళ్ళు పోయాక ఇప్పుడున్న వ్యాపారాల్లో నలభై శాతం మూత బడిపోతాయి టెక్నాలజీ మార్పు వల్ల. ఇలాంటివేవో రాశాడు. అబ్బా ఉక్కపోస్తోంది. పుస్తకం ఒక్క పేజీ పూర్తిగా చదివేశాగదా ఇక నాకు పూర్తిగా అర్థమై పోయింది. చేసిన వంటకం స్పూన్ తో చప్పరించి మ్..మ్..మ్... ఆహా.. అని కళ్ళు తిప్పే యాంకర్ లా. మొన్న చూసిన షో లో ఎవరో కొత్త యాంకర్... పేరు ? . ఛ.. సమయానికి సెల్ ఫోన్ లేక పోయే. ఓ పేజీ ఉక్కపోత తర్వాత పుస్తకం మీద నిశ్చితాభిప్రాయానికి వచ్చేసే సమయం ఆసన్నమైందని నా మనసు చెబుతోంది. మనసు మాట విను గెలుపు నీదే. ఫాలో యువర్ హార్ట్... స్టేటస్ లో పెట్టుకోవచ్చు. ఇక ఎందుకు టైం వేస్ట్. ఇంకేదైనా చెయ్యొచ్చు కదా .జీవితం చాలా చిన్నది. చాలా చేసెయ్యాలి.

అదే సమయానికి నా చూపు మిద్దె మీద దూరంగా గోడకి ఉన్న కుళాయి మీద పడింది. యాంకర్ గురించి ఆలోచిస్తూ తలెత్తి గడ్డం కింద చెయ్యి పెట్టేసరికి స్టీల్ కుళాయి మీద పడి తిరిగి నా కళ్ళల్లో పడి సూర్యుడు గుచ్చుకున్నాడు. సూటి పోటి సూరీడు పోతూ పోతూ నేనున్నానని గుర్తు చేస్తున్నాడా. వద్దు కవిత్వం వద్దు. సరేలే ఏదైతేనేం కుళాయిని చూశా. దాని కింద ఓ స్టీలు బక్కెట్. ఆ బక్కెట్ అంచు మీద ఓ పావురం. పుస్తకం, కళ్ళద్దాలూ తీసి పక్కన పెట్టా. పావురం మీదికి మనసు మళ్ళింది. కబూతర్ జా జా..పహలి ప్యార్ కీ ... దానికి నా హృదయ గానం వినపళ్ళే. అది బక్కెట్లోకి తొంగి చూస్తోంది. అంచు చుట్టూ తిరుగుతోంది. అటూ ఇటూ మెడ తిప్పుతోంది. 'గుర్ర్ గుటక్' అంటోంది. దాని మీద ఆసక్తి పెరిగింది. కాసేపు బక్కెట్ లోకీ మళ్ళీ తలెత్తి కుళాయి వైపూ చూస్తోంది. అక్కడేదో జరుగుతోంది. సస్పెన్స్...ఇక ఆపు .. ఇందులో ఏముంది బ్రహ్మ రహస్యం ... దానికి దాహం వేస్తోంది. కుళాయి నుండి నీటి చుక్కలేమైనా రాలుతాయేమోనని చూస్తోంది. కుళాయి టైట్ గా ఉంది. డీ మానేటైజేషన్ టైం లో ఏ టీ ఎం లాగా. చిన్నప్పటి కథ లాగా కాదు కాదు ఈ మధ్య వాట్సాప్ లో తెగ వైరల్ అయిన కాకి లాగా పావురం కూడా రాళ్ళు తెచ్చి వేస్తుందా..ఏమైనా వాట్సాప్ ఓ గొప్ప పరిశోధనా విశ్వ వీద్యాలయం. ఎన్ని పాత కాలపు థీరీలకు ప్రూఫులు ఇస్తుందో..

ఈ సారి కొంచెం ఎక్కువగా వంగి చూస్తోంది బక్కెట్ లోకి. పడి పోతుందేమో. పడి పోతే నా బోటి వాడు దాన్ని పట్టుకోవడం ఈజీ. దాని భయం దానిది. అలాగే దాని జాగ్రత్త దానిది. తలతిప్పి, నా తట్టు చూసినట్లు అనిపించింది. నా మనసులోని మాట దానికి తెలిసిందా. ఏమో. వీడు నన్ను పట్టుకోవడానికి బక్కెట్ టెక్నాలజీ వాడుతున్నాడు అనుకుని

ఉంటుంది. జాగ్రత్త పడింది. అవునా. నిజంగానా. అలా అనుకుందా. అసలు నేను ఏమి ఆలోచిస్తానో నాకే తెలీదు. ఓ పిట్ట ఏమి ఆలోచిస్తోంది నాకెలా తెలుసు? తెలుసు. నాకన్నీ తెలుసు. నిజానికి మనిషిగా నేనేది ఆలోచిస్తే మిగతా జీవులూ అలానే ఆలోచించాలి వేరే మార్గంలేదు వాటికి. గోరేటి వెంకన్న పిట్టపాట బాలూ ప్రోగ్రాం లో ... రామ సిలుకా, గోరువంకా పాల పిట్టా... తీతువమ్మా, పావురాయీ .. నరుడు పెట్టిన పేర్లు తప్ప తమకు ఊరూ పేరే లేదు. నేను దాన్ని 'పావురాయి'గా చూస్తున్నాననీ దాని మీద వెంకన్న పాట రాశాడనీ దానికేం తెలుసు. దానికి దాహం వేస్తోంది. నీళ్ళు లేవు. బక్కెట్ లోకి అడుగున నీళ్ళ కోసం దూకే రిస్క్ చెయ్యడం లేదు.

ఉన్నట్లుండి జీవకారుణ్యం పెల్లుబికింది నాలో. ఆమెవరో కుక్కల కోసం పాకులాడినట్లు. బిగ్ బాస్ లోకి నామినేట్ అవ్వాలంటే ఈ మాత్రం సరిపోతుందా. బుద్ధుని బొమ్మలెక్కువ మా ఊళ్ళో. పాపం. దాహం. లేచి కుళాయి తిప్పితే బాగుండుననిపించింది. మరి నేను లేస్తే అదెగిరి పోదా. ఎందుకు పోదూ... మళ్ళీ రాదూ... రాకెక్కడికి పోతుంది. బక్కెట్లో నీళ్ళు నిండా తిప్పాలి అది తాగాలంటే. లేక పోతే మళ్ళీ దానికి రిస్కే. నక్కా కొంగా కథలో లాగా. ఇది వేరే నక్క. అన్ని నక్కలూ ఒకేలా ఉండవు. ఆలోచించి ఆలోచించి లేద్దామా వద్దా అనుకుంటూ తర్జనభర్జన పడుతున్నా. మైండ్ మ్యాప్ వేసుకుంటున్నా. ఎలా లేవాలి, కుళాయి ఎంత దూరం, ఎంత సమయంలో నీళ్ళు తిప్పాలి .. ఓ ప్లాన్. బతుకంతా ప్లాన్డ్ గా బతకడం అన్నమాట. నిజానికి ప్లాన్డ్ గా ప్లాన్ చేసి బతకక పోవడం అన్నమాట. ఓ టెడ్ టాక్ లో ఎవరో ఏదో చెప్పారు. పేర్లు ఎన్నని గుర్తు? ఎవరో ఎవడో కోన్ కిస్కా... ఆ(.. గుర్తుకొచ్చింది...పేరు కాదు ... ఏదైనా చేయాలని అనిపిస్తే వెంటనే ఒకటి నుండి ఆరుదాకా లెక్కబెట్టు ఆలోపే లేచి పని మొదలెట్టు అని. ఇదేదో కొటేషన్లా బాగుందే! ఆరు దాటితే నీ ఆలోచనలు నిన్ను లేవనీయవు అని. ఆరు నూరైనా అని అందుకే అన్నారేమో..దానికీ దీనికీ ఏమిటి లింకు? సరే... 'ఆలోచనలు అంత బరువైనవి' అన్నమాట. అబ్బా.. ఆలోచన గురించి ఎంత బరువైన ఆలోచన !! లేచా.. అప్పటికే ఆరు నూర్లు లెక్క పెట్టి ఉన్నా.

పావురం , అదే... నేను పెట్టుకున్న పేరు .. ఎగిరి పోయింది. 'హంస ఎగిరి పోవడం' అంటే.. మనిషి శరీరంలోని ఆత్మ లేచి పోవడం అని చిన్నప్పుడు నాయనమ్మ చెప్పింది. ఇప్పుడు ఎగిరిపోయింది పావురమే ..హంసా కాదూ.. ఆత్మ కాదు. మరి పావురం ఎగిరి పోతే అర్థం ఏమిటి అడిగే ధైర్యం లేదు చిన్నప్పుడు. ఇప్పుడు అడుగుదామంటే మా నాయనమ్మ లోని పావురం ఎగిరి పోయి అదే.. హంస ఎగిరిపోయి ఇరవై ఏళ్ళు దాటింది. సెలవలకి ఊరోస్తామని ఏడాదంతా రాలిన

బాదంకాయలని పై చెక్కు తీసి ఎండపెట్టి రెండు గోతాలు చేసి ఉంచేది. చచ్చేక్కడ ఉన్నాదో నాయనమ్మ. ఆధ్యాత్మ రామాయణం అష్ట పదులూ రెండూ సమపాళ్ల లో ఇష్టపడి పాడేది.

హడావుడిగా వెళ్లి బక్కెట్ లోకి నీళ్ళు తిప్పా. ధార... వెంటనే బక్కెట్ నీళ్ళు ఓ పావురం కోసం వేస్ట్ చేయడం ఎందుకు అనిపించింది. I am environmental friendly... you know. వెంటనే కుళాయి ఆపేశా. తెరిచి, మూసే లోపు మహా అయితే ఓ వందో రెండొందలో మిల్లీ లీటర్ల నీళ్ళు బక్కెట్ లో పడ్డాయి. బీకర్లో లెక్క గా ఆసిడ్ పోసిన రోజుల నాటి అనుభవం ఇప్పుడు ఉపయోగ పడింది. పావురం ఎక్కడా అని చూశా..ఎగిరి పక్కింటి మూడంతస్తుల మేడ మీద కూచుని గుర్ర్ గుటక్ అంటూ ఉంది. మూడంతస్తుల మేడ ... నా జీవితమంతా, జీతమంతా ధార పోసినా కట్టలేను. నీ కోసమేనే ఈ పనంతా ఉండు అన్నా పావురం తో.

మరి బక్కెట్ నీళ్ళు వేస్ట్ చేయకుండా ఆపడం ఎలా. స్ట్రాటెజీ ఏమిటి ? ఆల్టర్నేటివ్ సొల్యూషన్ ఏమిటి ? బుర్ర గిర్రున తిరుగుతోంది. కాళ్ళు కాలుతున్నాయి. ముందు బక్కెట్ పక్కకులాగి కాళ్ళు కుళాయి కిందపెట్టి ధారగా నీళ్ళు వదిలి కాళ్ళు తడుపుకున్నా. ఆ.. ఎంత కొన్ని లిటర్లే. బీకర్లోంచి ఆసిడ్ ఒలికి చుర్రుమనడం గుర్తొచ్చింది. కాదు రా ... నీళ్ళు చుర్రుమంటూ ఉన్నాయి ఎండ కి పైప్ కాలి కాలి. మరి ఇంత వేడినీళ్ళు తాగితే పావురం చావదా. నా కాళ్ళు కడుక్కునే నెపం తో వేడి నీళ్ళు వదిలేసి దానికి చల్లటి నీళ్ళు ఇస్తున్నా అనే తృప్తి నా కళ్ళల్లో మెరిసింది. జాగ్రత్త గా ఆలోచించాలే కానీ ప్రతి దానికీ ఓ లాజిక్కు ఉంటుంది. కళ్ళల్లో మెరుపుతోపాటే ఓ అద్భుతమైన ఆలోచనా తళుక్కున మెరిసింది. ప్రవరాఖ్యుని ఎదుట విద్యుల్లతలాంటి యాంకర్ లా ... ఓహ్... వరూధినిలా. ఈ యాంకర్ సంగతేంటో చూడాలి. ఈ బక్కెట్ కి కింది వైపు పెద్ద అంచు ఉంది. దీన్ని తిప్పి పెడితే కొద్దిగా నీళ్ళు నిలుస్తాయి. ఎక్కువ లోతు ఉండదు. పావురం హాయి గా రిస్క్ ఫ్రీ గా తాగేసి పోతుంది. వంగి లోపలికి పడదు. నా ఇన్నోవేషన్ కి నేనే మురిసి పోయా. స్టార్టప్ గనక పెట్టిఉంటే కోట్లు గడించి ఉండేవాడిని. సెరెండిపిటీ అంటారు. డాట్స్ కనెక్ట్ చేస్తూ పావురం దాహం ఎలా తీర్చాలి అదీ నీళ్ళు వేస్ట్ చెయ్యకుండా అని తెలుసుకున్నా. పేటెంట్ కి అప్లై ... ఊహూ .. అంత లేదు ... ఓ యూ ట్యూబ్ వీడియో చెయ్యొచ్చు.

వెంటనే, అంతే వేగం గా బక్కెట్ లో ఉన్న నీళ్ళు ఒంపేసి బక్కెట్ తిరగేసి పెట్టి కుళాయి తిప్పేశా. వేడి నీళ్ళు. కాలుతున్న నీళ్ళు. ధారగా... అప్పటి దాకా బక్కెట్ కిందవైపునున్న చల్లదనానికి తలదాచుకున్న చీమలగుంపు పై ధారగా పడ్డాయి. వేడినీళ్ళూ... ధారా పాతం. అవి కళ్ళుమూసి తెరిచేలోపే కళ్ళుమూశాయి...వాటిలోని ఆత్మలు పావురాల్లా... అదే హంసల్లా... ఎగిరిపోయాయి. తేలిన చీమల శవాలు నీళ్ళలోపడి కొట్టుకు పోయాయి. చివుక్కుమంది మనసు చీమ

కుట్టినట్లు. చీమలేకదా... అవును చీమలే. ఏనుగులు కొట్టుకుంటే చీమలు చచ్చాయి అంటారు. అల్ప ప్రాణులు. చీమల గురించి తెలిసింది ఎవరికి. కష్టజీవులు. అవి అల్ప ప్రాణులు... ఎలా ? ప్రాణులు. ఏమి చేసేది. తిరగేసిన బక్కెటలో నీళ్ళు అంచులు దాకా నిండాక సరేలే పావురం నీళ్ళు తాగితే నాకు పుణ్యమొస్తుందిలే.. బరాబర్ అనుకుని తిరిగి వచ్చి కూచున్నా.

నా అలికిడి కీ, జరుగుతున్న తంతు కీ తడబడి అప్పటిదాకా దాహంగా చూస్తూ ఉన్న పావురం ఆ మిద్దె మీదినుండి గుర్ర్ గుటక్ అనకుండా గప్ చుప్ గా ఎగిరి పోయింది. పావురం బాల్చీ తన్నేసింది. నీళ్ళు నింపినా, వద్దని బాల్చీ తన్నేసింది. పావురం నన్ను నమ్మ లేదు. ఇప్పుడు నాలోని పావురానికి.. అదే ... హంస కి దాహమేసినట్లు అనిపిస్తోంది. కానీ కాదేమో. అంతా నా భ్రమ. అసలు నాలో ఉన్నది పావురమా హంసా ముందు తేలాలి. లోన ఉన్నది హంసా .. హింసా..తేలాలి. అబ్బా రైమింగ్ ఎంత బాగుంది!

చీమల్ని చంపిన వాడు నన్ను చంపడా అనుకుందా .. ఏమో.. గోరేటి వెంకన్నని అడగాలి. నిజానికి నేను ఏనుగుల్నీ అవలీలగా చంపగలను, నా దగ్గర టెక్నాలజీలు చాలానే ఉన్నాయ్. ఇక పావురాలెంత... ఈ విషయం మాత్రం తిరుపతి వెంకన్నకి తెలుసు. నా లోని హంసకి తెలుసు.

(జరిగింది జరిగినట్లు రాశా... యాంకర్ విషయం కూడా పూర్తిగా రాశా)

(ఈ వాక్యం కూడా కథ లో భాగమే. ఎందుకంటే, అబద్ధాలు లేని కథలుండవు.)

___**అంతు లేని కథ**____

.

COMMENTS